

“मीठे बच्चे- तिमी अहिले पढाइ पढिरहेका छौ, यो पढाइ हो पतितबाट पावन बन्ने। तिमीले यो पढ्नु र पढाउनु छ।”

प्रश्न:- दुनियाँमा कुन ज्ञान भएर पनि अज्ञान अन्धकार छ?

उत्तर:- मायाको ज्ञान, जसबाट विनाश हुन्छ। चन्द्रमासम्म पुग्छन्, त्यो ज्ञान धेरै छ तर नयाँ दुनियाँ र पुरानो दुनियाँको ज्ञान कसैको पासमा पनि छैन। सबै अज्ञान अन्धकारमा छन्, सबै ज्ञान नेत्रबाट अन्धा छन्। तिमीलाई अहिले ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिलेको छ। तिमी जानी बच्चाहरूले जानेका छौ- उनीहरूको दिमागमा विनाशको ख्याल छ, तिमी बुद्धिमा स्थापनाको ख्याल छ।

ओम् शान्ति। बाबाले यस शरीरद्वारा सम्झाउनु हुन्छ, यसलाई जीव भनिन्छ। यिनमा पनि आत्मा छ र म पनि यिनमा आएर बस्छु, यो त सबैभन्दा पहिला पक्का हुनुपर्छ। यिनलाई दादा भनिन्छ। यो निश्चय बच्चाहरूलाई धेरै पक्का हुनुपर्छ। यस निश्चयमा नै रमण गर्नु छ। वास्तवमा बाबाले जसमा प्रवेश गर्नु भएको छ, उहाँ बाबा भन्नुहुन्छ- म यिनमा धेरै जन्महरूको अन्त्यमा आउँछु। बच्चाहरूलाई सम्झाइसकेको छु, यो हो सर्व शास्त्र शिरोमणी गीताको ज्ञान। श्रीमत अर्थात् श्रेष्ठ मत। सबैभन्दा श्रेष्ठ मत हो एक भगवानको, जसको श्रेष्ठ मतबाट नै तिमी देवता बन्छौ। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- म आउँछु नै तब, जब तिमी भष्ट मतबाट पतित बन्न पुग्छौ। मनुष्यबाट देवता बन्ने अर्थ पनि बुझ्नु छ। विकारी मनुष्यबाट निर्विकारी देवता बनाउन बाबा आउनु भएको छ। सत्ययुगमा मनुष्य नै हुन्छन्, तर देवी गुणधारी। अहिले कलियुगमा छन् सबै आसुरी गुणवाला। हो सारा मनुष्य सृष्टि। तर यो हो ईश्वरीय बुद्धि र त्यो हो आसुरी बुद्धि। यहाँ छ ज्ञान, त्यहाँ छ भक्ति। ज्ञान र भक्ति अलग-अलग हो। भक्तिका पुस्तक कति धेरै छन्। ज्ञानको पुस्तक एक छ। एक ज्ञान सागरको पुस्तक पनि एउटै हुनुपर्छ। जसले पनि धर्म स्थापना गर्छन्, उनीहरूका पुस्तक पनि एकै हुनुपर्छ, जसलाई धार्मिक पुस्तक भनिन्छ।

पहिलो मुख्य धार्मिक पुस्तक हो गीता। सबैभन्दा पहिला आदि सनातन देवी-देवता धर्म हुन्छ, नकि हिन्दु धर्म। मनुष्यहरूले सम्झन्छन्- गीताद्वारा हिन्दु धर्म स्थापना भयो। गीताको ज्ञान कृष्णले दिनु भयो। कहिले दिनु भयो? भन्छन्- परम्परादेखि। कुनै शास्त्रमा शिव भगवानुवाच त छँदै छैन। तिमी अहिले जानेका छौ- यस गीता ज्ञानद्वारा नै मनुष्यबाट देवता बनेका हुन्, जुन बाबाले अहिले हामीलाई ज्ञान दिइरहनु भएको छ। यसलाई भारतको प्राचीन राजयोग भनिन्छ। गीतामा नै काम महाशत्रु लेखिएको छ। यस शत्रुले नै हार खुवाएको हो। बाबाले यसमाथि नै विजयी बनाएर जगतजित विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ। बेहदका बाबाले बसेर यिनीद्वारा तिमीलाई पढाउनु हुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ सबै आत्माहरूका पिता। यी हुन् फेरि सबै मनुष्य आत्माहरूका बेहदका पिता। तिमीले कसैसँग सोध्न सक्छौ- ब्रह्माको पिताको नाम के हो? उनीहरू अलमलिन्छन्। ब्रह्मा, विष्णु, शंकर यी तीनैका पिता कोही त होला नि। ब्रह्मा, विष्णु, शंकर सूक्ष्मवतनका देवताहरू हुन्। उनीहरू भन्दा माथि हुनुहुन्छ शिव। बच्चाहरूले जानेका छन्- शिवबाबाका जति पनि आत्मा बच्चाहरू छन्, उनले शरीर धारण गरेका छन्, उहाँ त सदैव निराकार परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। आत्माले नै शरीरद्वारा भन्छ, परमपिता। कति सहज कुरा छ! यसलाई भनिन्छ- परमात्मा र वर्साको पढाइ (अल्फ र बे)। कसले पढाउँछ? गीताको ज्ञान कसले सुनायो? कृष्णलाई त भगवान भनिदैन। उनी त देहधारी हुन्। ताजधारी हुन्। शिव त हुनुहुन्छ निराकार। उहाँको त कुनै श्रीपेच आदि छैन। उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। बाबा नै बीजरूप चैतन्य हुनुहुन्छ। तिमी पनि चैतन्य हौ। कल्प वृक्षको आदि, मध्य, अन्त्य सबैलाई तिमीलाई थाहा छ। हुन त तिमी माली होइनौ, तर बुझ्न सक्छौ- बीज कसरी रोपिन्छ, त्यसबाट बिरुवा कसरी उम्रन्छ। त्यो हो जड, यो हो चैतन्य। आत्माहरूलाई चैतन्य भनिन्छ। तिमी आत्मामा नै ज्ञान छ, अरु कसैको आत्मामा ज्ञान हुन सक्दैन। बाबा चैतन्य मनुष्य सृष्टिको बीजरूप हुनुहुन्छ। यो चैतन्य रचना हो।

ती सबै हुन् जड बीज। यस्तो होइन, जड बीजमा कुनै ज्ञान छ। बाबा त चैतन्य बीजरूप हुनुहुन्छ, उहाँमा सारा सृष्टिको ज्ञान छ। वृक्षको उत्पत्ति, पालना, विनाशको सारा ज्ञान उहाँमा छ। फेरि नयाँ वृक्ष कसरी खडा हुन्छ, उहाँ हुनुहुन्छ गुप्त। तिमीलाई ज्ञान पनि गुप्त मिल्छ। बाबा पनि गुप्तमा आउनु भएको छ। तिमीले जानेका छौ-

अहिले कलमी लागिरहेको छ। अहिले त सबै पतित बनिसकेका छन्। ठीक छ, बीजबाट सबैभन्दा पहिलो पात निस्कियो, त्यो को थियो? सत्ययुगको पहिलो पात त कृष्णलाई नै भनिन्छ। लक्ष्मी-नारायणलाई भनिदैन। नयाँ पात सानो हुन्छ। पछि बढ्छ। यस बीजको कति महिमा छ। यो त चैतन्य हो। निस्कन त अरु पनि निस्कन्छन्, बिस्तारै बिस्तारै उनको महिमा कम हुँदै जान्छ। अहिले तिमी देवता बन्दैछौ। मूल कुरा हो- हामीलाई दैवी गुण धारण गर्नु छ। यिनी जस्तै बन्नु छ। चित्र पनि छ। यो चित्र नहुने हो भने बुद्धिमा ज्ञान कसरी आउँछ। यो चित्र धेरै काममा आउँछ। भक्ति मार्गमा यी चित्रहरूको पूजा हुन्छ। ज्ञान मार्गमा तिमीलाई यसबाट ज्ञान मिल्छ, यिनी जस्तै बन्नु छ। भक्ति मार्गमा हामी यस्तो बन्नु छैनौं भनेर बुझिदैन। भक्ति मार्गमा मन्दिर आदि कति बनाउन लगाउँछन्। सबैभन्दा धेरै मन्दिर कसका होलान्? अवश्य शिवबाबाको नै हुनुपर्छ। फेरि उहाँको पछि रचनाका छन्। पहिलो रचना यी लक्ष्मी-नारायण हुन्। त्यसैले शिवको पछि यिनको पूजा धेरै हुन्छ। माताहरू जसले ज्ञान दिन्छन्, उनको पूजा हुँदैन। उनले त पढ्छन्। तिमी पूजा अहिले हुँदैन किनकि तिमी अहिले पढिरहेका छौ। जब तिमीले पढेर, अनपढ बन्छौ अनि फेरि पूजा हुन्छ। अहिले तिमी देवी-देवता बन्दैछौ। सत्ययुगमा बाबा कहाँ पढाउन जानुहुन्छ र! त्यहाँ यस्तो पढाइ कहाँ हुन्छ र! यो पढाइ पतितहरूलाई पावन बनाउनको लागि हो। तिमीलाई थाहा छ- हामीलाई जसले यस्तो बनाउनु हुन्छ, उहाँको पूजा हुन्छ, फेरि हाम्रो पनि पूजा नम्बरवार हुन्छ। फेरि गिर्दै गिर्दै ५ तत्त्वहरूको पनि पूजा गर्न थाल्छन्। ५ तत्त्वहरूको पूजा अर्थात् पतित शरीरको पूजा। यो बुद्धिमा ज्ञान छ- यी लक्ष्मी-नारायणको सारा सृष्टिमा राज्य थियो। यी देवी-देवताहरूले राज्य कहिले र कसरी प्राप्त गरे? यो कसैलाई थाहा छैन। लाखौं वर्ष भनिदिन्छन्। लाखौं वर्षको कुरा त कसैको बुद्धिमा बस्न सक्दैन, त्यसैले भनिदिन्छन्- यो परम्परादेखि चल्दै आएको हो। अहिले तिमीलाई थाहा छ- देवी-देवता धर्मका अरु धर्ममा परिवर्तन भएका छन्। जो भारतवर्षमा छन्, उनले आफूलाई हिन्दु भनिदिन्छन् किनकि पतित हुनाले देवी-देवता भन्न शोभा दिँदैन। तर मानिसहरूमा ज्ञान कहाँ? देवी-देवताहरू भन्दा पनि ठूलो टाइटल आफूमा राख्न लगाउँछन्। पावन देवी-देवताहरूको पूजा गर्दै शिर झुकाउँछन्, तर आफूलाई पतित कहाँ सम्झन्छन् र!

भारतवर्षमा खास कन्याहरूलाई कति नमन गर्छन्। कुमारहरूलाई यति गर्दैनन्। पुरुषलाई भन्दा धेरै नारीलाई नमन गर्छन् किनकि यस समय ज्ञान अमृत पहिला यी माताहरूलाई मिल्छ। बाबा यिनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ। यो पनि जानेका छौ- यी ब्रह्मा ज्ञानका ठूलो नदी हुन्। ज्ञान नदी पनि हुन्, फेरि पुरुष पनि हुन्। ब्रह्म पुत्रा नदी सबैभन्दा ठूलो छ, जुन कलकत्तातर्फ गएर सागरमा मिल्छ। मेला पनि त्यहाँ नै लाग्छ, तर उनीलाई यो आत्मा र परमात्माको मेला हो भन्ने थाहा छैन। त्यो त पानीको नदी हो, जसको नाम ब्रह्म पुत्रा राखेका छन्। उनीहरूले त ब्रह्मलाई ईश्वर भनिदिन्छन्, त्यसैले ब्रह्म पुत्रालाई पावन सम्झन्छन्। पतित-पावन वास्तवमा गंगालाई भनिदैन। यहाँ सागर र ब्रह्मा नदीको मिलन हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यिनी नारी त होइनन्, जसद्वारा गोद लिइन्छ, यो धेरै गुप्त बुझ्नु पर्ने कुरा छ, जो फेरि प्रायः लोप हुनु छ। फेरि पछि मानिसहरूले यसै आधारमा शास्त्र आदि बनाउँछन्। पहिला हातले लेखेका शास्त्र थिए, पछि ठूला-ठूला मोटा किताबहरू छपाएका हुन्। संस्कृतमा श्लोक आदि थिएनन्। यो त बिल्कुल सहज कुरा हो। म यिनीद्वारा राजयोग सिकाउँछु, फेरि यो दुनियाँ नै खलास हुन्छ। शास्त्र आदि केही पनि रहने छैन। फेरि भक्तिमार्गमा यी शास्त्र आदि बन्छन्। मानिसहरूले सम्झन्छन्- यी शास्त्र आदि परम्परादेखि चल्दै आएका छन्, यसलाई भनिन्छ अज्ञान अन्धकार। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले पढाउनु हुन्छ, जसबाट तिमी उज्यालोमा आएका छौ। सत्ययुगमा हुन्छ पवित्र प्रवृत्ति मार्ग। कलियुगमा सबै अपवित्र प्रवृत्तिवाला छन्। यो पनि ज्ञान हो। पछि गएर हुन्छ निवृत्ति मार्ग, जसलाई संन्यास धर्म भन्छन्, जंगलमा गएर रहन्छन्। त्यो हो हृदको संन्यास। रहन त यसै पुरानो दुनियाँमा रहन्छन्। अब तिमी जाँदैछौ नयाँ दुनियाँमा। तिमीलाई त बाबाद्वारा ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिलेको छ। त्यसैले कति ज्ञानी बन्छौ। यस भन्दा धेरै ज्ञान हुँदैन। त्यो त हो मायाको ज्ञान, जसबाट विनाश हुन्छ। उनीहरू चन्द्रमामा गएर खोज गर्छन्। तिमी लागि कुनै नयाँ कुरा छैन। यो सबै मायाको पम्प हो। धेरै आडम्बर (शो) गर्छन्। केही कमाल गरेर देखाऊ भनी अति गहिराइमा जान्छन्। धेरै कमाल गरेपछि फेरि नोकसान हुन्छ। उनीहरूको दिमागमा विनाशको नै ख्याल आउँछन्। के के बनाइरहन्छन्। बनाउनेहरूले यसबाट विनाश हुन्छ भन्ने जानेका छैनन्। परीक्षण पनि गरिरहन्छन्। भन्ने पनि गरिन्छ- दुई बिराला झगडा गरे, मख्खन तेस्रोले खायो। कहानी त सानो छ, तर खेल कति ठूलो छ। नाम यिनीहरूको नै प्रख्यात छ। यिनीहरूद्वारा नै विनाश निश्चित छ। कोही त निमित्त बन्छ नि। क्रिश्चियनहरूले सम्झन्छन्- स्वर्ग थियो, तर हामी थिएनौं। इस्लामी, बौद्धि पनि थिएनन्, फेरि पनि क्रिश्चियनहरूको समझ राम्रो छ। हिन्दुहरूले भन्छन्- देवी-देवता धर्म लाखौं वर्ष पहिला थियो, त्यसैले बुद्धू ठहरिए नि। बाबा भारतमा नै

आउनु हुन्छ, जो महान् बेसमझ छन् उनलाई नै महान् समझदार बनाउनु हुन्छ, याद रहोस् तब त बन्छन्।

बाबा तिमी बच्चाहरूलाई कति सहज गरेर सम्झाउनु हुन्छ, मलाई याद गर्यो भने तिमी सुनको बर्तन बन्छौ, अनि धारणा पनि राम्रो हुन्छ। यादको यात्राबाट नै पाप काटिन्छ। मुरली सुन्दैनन् भने ज्ञान हराएर जान्छ। बाबा त दयावान भएकाले उठ्ने युक्ति बताउनु हुन्छ। अन्त्यसम्म पनि सिकाइरहनु हुन्छ। अच्छा, आज भोग छ, भोग लगाएर छिटै फर्केर आउनु पर्छ। बाँकी वैकुण्ठमा गएर देवी-देवता आदिको साक्षात्कार गर्नु- यो सबै फाल्नु हो। यसमा धेरै महीन बुद्धि चाहिन्छ। बाबा यस रथद्वारा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर, म नै पति-पावन, तिम्रो पिता हुँ। तिमीसँगै खाऊँ... तिमीसँगै बसुँ.... यहाँको लागि हो। माथि कसरी हुन सक्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबा यी दादामा प्रवेश भएर हामीलाई मनुष्यबाट देवता अर्थात् विकारीबाट निर्विकारी बनाउनको लागि गीताको ज्ञान सुनाइरहनु भएको छ, यसै निश्चयमा रमण गर्नु छ। श्रीमत्तमा चलेर गुणवान बन्नु छ।

२) यादको यात्राबाट बुद्धिलाई सुनको बर्तन बनाउनु छ। ज्ञान बुद्धिमा सधैं रहिरहोस्, यसको लागि मुरली अवश्य पढ्नु वा सुन्नु छ।

वरदान:- शरीरको व्याधिको चिन्तनबाट मुक्त, ज्ञान चिन्तन वा स्वचिन्तन गर्ने शुभचिन्तक भव एउटा हुन्छ शरीरको व्याधि आउनु, अर्को हुन्छ व्याधिमा हलचलमा हुनु। व्याधि आउनु यो त भावी हो तर श्रेष्ठ स्थिति हलचल हुनु, यो बन्धनयुक्तको निशानी हो। जो शरीरको व्याधिको चिन्तनबाट मुक्त रहेर स्वचिन्तन र ज्ञान चिन्तन गर्छन् उनीहरू नै शुभचिन्तक हुन्। प्रकृतिको चिन्तन धेरै गर्नाले चिन्ताको रूप हुन जान्छ। यस बन्धनबाट मुक्त हुनु, यसलाई नै कर्मातीत स्थिति भनिन्छ।

स्लोगन:- स्नेहको शक्तिले समस्यारूपी पहाडलाई पानी जस्तै हल्का बनाइदिन्छ।